

Arrest

nr. 90 215 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 19 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 26 juni 2012 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Dat uit gegevens uit het administratieve dossier is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn, blijkt uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonst-controle, uitgevoerd vooraleer het A.1. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, de schending van de zorgvuldigheidsverplichting, de schending van het gelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

“ 4.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is omdat zijn identiteit niet op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter Vreemdelingenwet zou aangetoond zijn.

4.2.

Artikel 9ter §2 Vreemdelingenwet vereist dat aan een aanvraag tot medische regularisatie een bewijs van identiteit wordt gevoegd, hetwelke aan de volgende voorwaarden dient te voldoen :

het bevatten van de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van de aanvrager; uitgereikt door een bevoegde overheid ;

het toelaten een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de aanvrager ; niet opgesteld zijn op basis van loutere verklaringen van de aanvrager.

De verzoeker heeft een kopie van zijn Russisch nationaal paspoort voorgelegd. Dit identiteitsdocument beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 9ter §2 Vreemdelingenwet.

Uit het identiteitsdocument die door de verzoeker aan de medische regularisatieaanvraag werd gevoegd, kunnen de constitutieve elementen van de identiteit van de verzoeker worden afgeleid.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een omzendbrief teneinde te stellen dat de verzoeker een origineel identiteitsdocument dient voor te leggen alvorens een aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk te kunnen verklaren.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt een voorwaarde toe aan de wet, gelet op het feit dat in de wet NIET wordt vereist dat een origineel document wordt voorgelegd, alvorens een medische regularisatie ontvankelijk kan worden verklaard.

Gelet op de hiërarchie der normen, waarbij de wet primeert op een omzendbrief, is deze omzendbrief niet bindend ten aanzien van de verzoeker.

De verzoeker heeft de aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen ingediend conform de wettelijke bepalingen.

Hetgeen genoteerd staat in de omzendbrief, dewelke de Dienst Vreemdelingenzaken inroept, kan de verzoeker niet worden tegengeworpen.

4.3.

Daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat, niettegenstaande het asielrelaas van de verzoeker werd geweigerd, de identiteit en de nationaliteit van de verzoeker tijdens de asielprocedure niet / nooit in twijfel werden getrokken door de Belgische asielinstanties.

Gelet op deze vaststelling is het noodzakelijk om de bevindingen gedaan in het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof te citeren :

"B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijne bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument

B.5.4. De enige mogelijkheid voor een persoon die wegens een medische reden bescherming aanvraagt en die niet beschikt over een identiteitsdocument, om zijn aanvraag ontvankelijk te laten verklaren en zijn gezondheidstoestand te laten onderzoeken, is op geldige wijze aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

B.6. Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte; een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen aanvoeren die even gemakkelijk verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt artikel 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naargelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord."

Een medische regularisatieaanvraag is een specifieke procedure tot het aanvragen van subsidiaire bescherming omwille van medische problemen.

Indien de verzoeker zijn medische problemen had kunnen opwerpen tijdens zijn asielprocedure ten overstaan van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dan had de verzoeker geen origineel identiteitsdocument moeten voorleggen. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou dan ook de ingeroepen medische redenen ten gronde onderzocht hebben.

Het gelijkheidsbeginsel in hoofde van de verzoeker wordt geschonden, aangezien de gronden van zijn vraag tot subsidiaire bescherming, zijnde de medische redenen, niet ten gronde worden onderzocht, omwille van het loutere feit dat de verzoeker geen origineel identiteitsdocument zou kunnen voorleggen, waar tegenover staat dat het gegrondheidsonderzoek van andere motieven tot een vraag tot subsidiaire bescherming niet van deze voorwaarde (het voorleggen van een origineel identiteitsdocument) afhankelijk worden gemaakt.

4.4.

Uit de medische attesten die aan de aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen werden toegevoegd, blijkt duidelijk dat de verzoeker ernstige medische aandoeningen heeft, voor dewelke een adequate opvolging en behandeling noodzakelijk is.

De onterechte beslissing tot onontvankelijkheid heeft tot gevolg dat de medische problematiek van de verzoeker niet ten gronde wordt beoordeeld.

Het afwijzen van de verzoeker, zonder een ten gronde beoordeling van zijn medische problemen, dreigt artikel 3 E.V.R.M. te schenden.

4.5.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.2. De verwerende partij reageert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Louter subsidiaire laat de verwerende partij gelden dat in casu verzoeker in elk geval niet aantoont wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat "het afwijzen van de verzoeker (...) artikel 3 EVRM dreigt te schenden maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is, nu geen origineel identiteitsdocument werd voorgelegd.

Verzoeker houdt voor dat een kopie van zijn Russisch nationaal paspoort werd voorgelegd, waarbij het identiteitsdocument volgens hem beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent aldus dat een kopie van een identiteitsdocument volstaat opdat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zou zijn voldaan.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010 het volgende bepaalt:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid. 1°. bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, stelt dan weer als volgt:

“Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontroleverslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden. ”

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een aanvraag om machtiging tot verblijf bezwaarlijk ontvankelijk worden verklaard wanneer de betrokkene er niet in slaagt de authenticiteit van de voorgelegde identiteitsdocumenten te bewijzen.

Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Verzoeker slaagde er in casu niet in zijn identiteit te bewijzen. Hij kon hiernaar gevraagd tijdens een woonstcontrole geen origineel identiteitsdocument voorleggen. Verzoeker betwist dit ook niet. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing wordt al doende niet betwist.

Terwijl verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de Omzendbrief dd. 21.06.2007 een voorwaarde aan de wet zou toevoegen.

“De ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt evenzeer dat een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging “alle relevante persoonsgegevens aangaande de aanvrager (naam, voornamen, geboorteplaats, geboortedatum, nationaliteit, burgerlijke stand) met kopie van identiteitsdocumenten van de aanvrager of motivering waarom de aanvrager deze niet kan leveren ” dient te bevatten. In tegenstelling tot wat verzoekster aangeeft voert deze omzendbrief geen voorwaarde toe aan de wet doch geeft hij slechts de bedoeling van de wetgever weer, zoals deze voortvloeit uit de memorie van toelichting. ” (R.v.V. nr. 9115 van 21 maart 2008)

Verzoekers verwijzing naar de asielaanvraag d.d. 12.08.2008 doet evenmin ter zake.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, laat de verwerende partij gelden dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Verzoeker toont met zijn vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid,

oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name: *“Dat uit de gegevens uit het administratieve dossier is gebleken dat betrokkene geen origineel identiteitsdocument kon voorleggen. Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn, blijkt uit punt D van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonst-controle, uitgevoerd vooraleer het A.I. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”*

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht, met name artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoeker betoogt dat het voorgelegde identiteitsdocument beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, en dat de omzendbrief die door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt ingeroepen, hem niet kan worden tegengeworpen. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker heeft op 19 januari 2012 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet: “de betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet”.

2.6. Met betrekking tot artikel 9ter, § 2 en de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden stelt de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling het volgende:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de

rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.7. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“ § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van zijn Russisch nationaal paspoort voegde bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing dit niet specifiek vermeldt, maar de voorlegging ervan wordt door de verwerende partij niet betwist.

2.9. De Raad leest in artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, niet dat verzoeker een origineel identiteitsstuk moet voegen bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging.

Integendeel, artikel 7, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt uitdrukkelijk dat een afschrift van het paspoort kan gevoegd worden bij de aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat op 21 mei 20012 een woonstcontrole uitgevoerd werd op het door verzoeker opgegeven adres. De wijkagent omcirkelde ter gelegenheid van de woonstcontrole het woord “ja” als antwoord op de vraag “*Woont deze vreemdeling werkelijk op het adres: (...)*”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kort na de overmaking van het verslag van de woonstcontrole, contact opnam met de wijkagent met de vraag om na te gaan of de verzoeker zijn originele identiteitsstukken bij woonstcontrole kon tonen. Uit een brief van 25 juni 2012, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de wijkagent een tweede maal naar de woning werd gestuurd om te vragen naar de identiteitsdocumenten. De brief vermeldt: “*De betrokkene is enkel in het bezit van een kopie van het identiteitsdocument.*”

2.11. De gemachtigde van de staatssecretaris valt dus over het feit dat verzoeker tijdens de woonstcontrole niet zijn origineel paspoort kon voorleggen, maar uit de in punt 2.4. vermelde reglementering blijkt niet dat dit een grond is voor het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om verblijfsmachtiging.

De bestreden beslissing verwijst naar een omzendbrief van 21 juni 2007. De Raad leest in deze omzendbrief die de verwerende partij citeert in haar nota met opmerkingen, dat indien de originele identiteitsdocumenten niet kunnen getoond worden bij de woonstcontrole, de woonstcontrole geacht wordt negatief te zijn. De Raad leest echter nergens in de bestreden beslissing dat de woonstcontrole negatief is. Voorts is er in het administratief dossier geen stuk terug te vinden waar uitdrukkelijk blijkt dat de woonstcontrole negatief is. Alleszins kan een omzendbrief in geen geval afbreuk doen aan de in punt 2.4. vermelde reglementering.

2.12. Te dezen kan ook nog dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van

de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.13. Uit het bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat *“elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld”* kan neergelegd worden ter ondersteuning van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

2.14. De bestreden beslissing stelt nergens dat verzoekers identiteit onzeker of frauduleus is, noch wordt verzoekers aangegeven identiteit en nationaliteit in vraag gesteld. De Raad merkt op dat, gegeven artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, in beginsel de voorlegging een kopie van een nationaal paspoort, tegemoet komt aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Gegeven het feit dat de verzoeker een kopie van zijn Russische nationale paspoort, waarvan de waarachtigheid in de bestreden beslissing niet in vraag worden gesteld, toevoegde aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan worden gesteld dat althans de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden *in casu* dus vervuld waren op het ogenblik van de indiening van de aanvraag (RvS 30 juni 2012, nr. 214.351)

2.15. Concluderend dient de Raad te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing inzake de door de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging gevoegde kopie van het paspoort, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet deugdelijk is.

Wanneer er wordt geponeerd dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling, dient er op duidelijke wijze uiteengezet te worden waarom deze wetsbepaling niet van toepassing is.

Waar de motivering van de bestreden beslissing is gebaseerd op een verkeerde toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name waar een voorwaarde wordt toegevoegd aan een wetsbepaling die daarin niet uitdrukkelijk is opgenomen, is deze motivering derhalve niet deugdelijk, pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak, die enkel betrekking heeft op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Een motivering die gebaseerd is op een verkeerde toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan onmogelijk deugdelijk zijn.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, worden de overige onderdelen van het enig middel niet meer onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES